

GELOVEN GAAT VERDER

Het getuigenis van Bart
Verhack

GETUIGENISSEN VAN MENSEN

**DE WEG NAAR BINNEN EEN
LEZING VAN DE PARABEL VAN**

23 MAART 2017

Br. Bart bracht ons onder het motto **‘Gods woord maakt ons avonturiers van het leven’** vanuit het hart een authentieke getuigenis, met een aanwezigheid die warmte, nabijheid en geluk uitstraalde. Eenvoudige woorden, sprekende vergelijkingen ... stilte momenten! Indrukwekkend, met 185 aanwezigen tussen de woorden bewust ‘op adem komen’, de tederheid in de samenzang ‘Ubi Caritas et amor’, een meditatief stilte moment en een afsluitend samen zingen van een hymne en een psalm.

Twee ontvangen korte getuigenissen:

“Het was gisteravond 'n heel puike , frisse, mooie geloofsavond. Broeder Bart kwam heel goed over, en spontaan, eerlijk, leuk..... zulke getuigenissen in onze tijd daar hebben we nood aan , deugd van.... en ze zullen ook wel hun effect hebben. Dank voor de blijvend organisatie, zoektocht naar mensen, sprekers, en al wat daar bij komt kijken.” Pr. uit de regio.

“De getuigenis van donderdag laatst vond ik persoonlijk geweldig, authentiek en met een enthousiasme om bijna van te duizelen. Om terug te komen op mijn mening, het woord “eenvoud” zou ik centraal stellen, die man straalde “eenvoud” uit en dit betekent helemaal niet “simpel” en is het niet zo dat “we” het soms veel te ver zoeken ?” B. uit Oostende.

Een samenvattend verslag: ONZE TEMPEL: DE STRAAT   ONS ALTAAR: DE MEDEMENS

Wie op de tweede avond van de getuigenisreeks GELOVEN GAAT VERDER van dit jaar een strak gestructureerd en het intellectualistisch oor strelend geloofsgetuigenis van Bart Verhack verwacht had, ging misschien met lege handen naar huis. De prior van de Fraternité de Tibériade van Lavaux-Saint-Anne gooide ons ‘uit de losse pols’ een aantal spirituele parels toe. Het halssnoer waaraan die parels vasthingen is de bekende parabel van de Barmhartige Samaritaan uit het evangelie van Lucas, een evangelie waarin ons een ‘mooie’ Jezus gepresenteerd wordt. Wat Jezus ‘mooi’ maakt is de liefde, Gods liefde, die Hij uitstraalt. Als christenen zijn we geroepen om op onze beurt deze liefde uit te stralen naar ieder mens die we ontmoeten. Daartoe moeten we wel eerst die liefde toelaten, zoals je slechts lucht kunt uitademen als je eerst lucht hebt ingeademd. Broeder Bart wees er op dat we in de huidige cultuur ook wel een flinke portie gifgas inademen, een gifgas dat twee componenten bevat: de oproep om ons bezig te houden met wat voor het spirituele leven nutteloos is en het negativisme dat de vreugde van ons hart verstikt. Geloven start bij het verlangen naar gezonde lucht en naar echt leven, een eenvoudig en natuurlijk leven. Bart straalt deze eenvoud uit.

De priester en de leviet, die in de parabel in een boog om de halfdode volksgenoot heenlopen en de straat oversteken om hem maar niet te moeten zien, zijn op weg naar de tempel, de plaats van de ontmoeting met God. Ze zijn er ook van overtuigd dat je, om God te ontmoeten, 'rein' moet zijn. Prior Bart herinnerde ons – zonder dit zo te vermelden – aan een antwoord uit de oude Mechelse Catechismus op de vraag waar God is en waar we Hem kunnen ontmoeten: overal! **De wereld is de tempel, de plaats van de ontmoeting met God.** Overal waar mensen ons liefde (aandacht, zorg, mededogen) geven en wij hen liefde kunnen geven is God aanwezig. Ubi caritas et amor, ibi Deus est!

Het antwoord van de christenen op de secularisatie is in en door en met zichzelf de ontmoeting met Gods liefde aanbieden. Dat antwoord is niet te verwachten van salonchristenen maar van hen die het kruis van Christus durven opnemen: inzet, verzet en dienstbaarheid die moeite kost, onthechting vraagt en soms lijden met zich meebrengt. Dit betekent ook een overgang van zelfgenoegzame onverschilligheid naar mededogen, waarbij men zich laat grijpen door de medemens in wie God ons roept. We zijn blind als we zonder (Gods) mededogen naar de wereld kijken, zegt broeder Bart. Het mededogen is ook datgene wat je bange en zelfzuchtige ego verwondt, kwetst. Wie daardoor de wonden van Christus in zijn handen draagt, kan niet meer zelfzuchtig de hand leggen op mensen en dingen. Wie deze wonden in zijn voeten krijgt, kan niet meer vrijuit veroverend op stap gaan of trappen op het leven en geluk van anderen. En alleen een door de liefde gewond hart kan liefhebben. God heeft geen nood aan offers. Het enige offer dat Hem behaagt is ons mededogen. Door dit mededogen bewogen goot de Samaritaan wijn en olie op de wonden van het slachtoffer. In de tempel van Jeruzalem werd het altaar gewijd door er wijn en olie op de gieten. Ons altaar is de medemens waarin God zich aan ons offert, opdat wij echt zouden leven en vreugde zouden kennen, zoals Franciscus van Assisi die vond toen – zo staat in zijn testament – God hem bij de melaatsen bracht. Dus weg van zijn salon.

Van Harte

Pr. Dirk Masschelein

